

ZA ISTÉ TAJOMSTVÁ SA OPLATÍ ZOMRIEŤ
A ZA INÉ SA OPLATÍ ZABÍJAŤ

POVZNESENÍ

GRENWICH & LENNOX

Ljndeni

Povznesení

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindení.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Bree Grenwich a Parker Lennox
Povznesení – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

POVZNESENÍ

POVZNESENÍ

BREE GRENWICH
&
PARKER LENNOX

Preložila Zuzana Smolinská

Ljndeni

VAROVANIE K OBSAHU

Povznesení je fantasy príbeh zo sveta božských bytostí, nebeskej moci a nebezpečných skúšok, v ktorých sú smrteľníci so špeciálnymi schopnosťami nútení súťažiť o božskosť. Príbeh obsahuje scény násillia, popravy, krvavé výjavy, sebaopoškodzovanie (rituály krvi), smrť blízkych (vrátane smrti rodiča), smrť zvierata (lov), žiaľ, ľahšie formy sebaobviňovania, väznenie, mučenie, vážne a sugestívne opísané zranenia, život ohrozujúce situácie, sexuálne násillie (ako referencie), nútené podávanie utišujúcich prostriedkov, sebaobetovanie, zradu, psychologickú manipuláciu, náboženskú traumú, nútené odlúčenie od rodiny, politické intrigy, mocenský boj, explicitné sexuálne scény (aj so sadomasochistickým podtónom), konzumáciu alkoholu a drog, ako aj vulgarizmy. Takisto zahŕňa scény odmietnutia komunitou, verejného poníženia a postavy prenasledované oficiálnymi autoritami. Citliví čitatelia by preto mali k textu pristupovať obozretné.

Grenwich & Lennox: Ascended

Copyright © 2026 by Bree Greenwich & Parker Lennox

Translation © Zuzana Smolinská, 2026

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2026

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

Vyťažovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-5515-3

ISBN e-knihy 978-80-566-5516-0 (Pdf)

ISBN e-knihy 978-80-566-5517-7 (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-5518-4 (mobi)

*Pre tiché dozvuky,
keď boje utíchnu a my musíme čeliť tomu,
čo z nás spravilo víťazstvo.*

VÝSLOVNOST

Thais – Taís

Xül – Zúl

Thatcher – Tečr

Aelix – Ejlix

Aella – Ejla

Aesymar – Ejsymar

Asteria – Estíria

Axora – Aksóra

Bellarium – Belerijum

Chavore – Šavór

Davina – Davína

Drakor – Drejkor

Draknavor – Draknavor

Elysia – Elisía

Hydrathis – Hajdratis

Kavik – Kavik

Kyren – Kajren

Lyralei – Lajralí

Marx – Marks

Miria – Míria

Moros – Moros

Morthus – Mortus

Morvaren – Morvaren

Novalie – Novalí

Nyvora – Nyvóra

Olinthar – Olintar

Osythe – Osajtí

Pyralia – Pajralija

Pyros – Pajros

Sev'anarath – Sevanarat

Sulien – Sulien

Sundralis – Sandralis

Sylphia – Silfja

Syrena – Sajrína

Syrenari – Sírenarí

Terralith – Teiralit

Thalor – Talor

Thorne – Torn

Verdara – Verdara

Vesper – Vesper

Vivros – Vivros

Vorinar – Vorinar

PANTEÓN

PRVOTNÍ

Prvé bytosti, stvoritelia existencie, Aesymar a smrteľníkov.
Považujú sa za vyhynutých.

DVANÁSTKA

Najmocnejší spomedzi Aesymar, teraz vládcovia ríše bohov
aj smrteľníkov (Voldaris a Elaren).

AESYMAR

Zvyšní predstavitelia panteónu pôvodných Aesymar.

LEGENDY

Pokrvní potomkovia pôvodných Aesymar, ALE AJ požehnaní
smrteľníci, ktorí boli povznesení k božskosti po úspešnom
zdolaní skúšok. (Všetky Legendy patria k Aesymar, no nie
všetci Aesymar sú Legendy.)

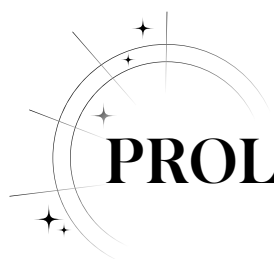
POŽEHNANÍ SMRTELNÍCI

Smrteľníci, u ktorých sa objavili špeciálne schopnosti.

SMRTELNÍCI

Obyvatelia Elarenu, ríše smrteľníkov.

PROLÓG

Na počiatku existovali len Prvotní, bytosti, ktorých myšlienky formovali realitu. Vdýchli život ničote a Priepasť prekryli existenciou.

Z ich snov sa zrodili oceány a lesy, hory a hviezdy. Z ich šepotu povstali smrteľníci a z ich pýchy vznikli Aesymar, božské deti, v ktorých sa skrývali zlomky moci ich stvoriteľov.

Lenže moc plodí ambíciu.

Spomedzi Aesymar vynikali dvanásť jedinci. Ich túžby siahali ešte ďalej, ich nenásytosť bola väčšia a na Elaren, ríšu smrteľníkov, nehládali ako pastieri, lež ako vládcovia, čakajúci na svoje koruny.

Nasledujúce udalosti sa zachovali len v útržkoch. Polozabudnuté eposy odkazujú na povstanie, vojnu takých rozmerov, že ju myseľ smrteľníkov ani nedokázala pochopiť. Niektorí vravia, že stvoritelia jednoducho schradli, pretože ich formovanie reality vyčerpalo. Iní tvrdia, že zaspali, zapečatení v priestore mimo dosahu, kde čakajú na svoj návrat.

Nech už je to akokoľvek, Prvotných dávno niet.

V ich neprítomnosti vzniesol nárok na najvyšší trón kráľa bohov Olinthar, najmocnejší z Dvanástky. Pod jeho vládou vznikol nový poriadok na čele s Dvanástkou, ktorej boli podriadení aj zvyšní Aesymar. Časom sa z ich zväzkov narodili božské deti.

GRENWICH & LENNOX

Lenže stvorenie už bolo poznačené. Božská sila sa valila do smrteľného sveta ako krv z rany, ktorá narušila svaly a kosti. Niektorých smrteľníkov zmenili iskry mágie príliš silné pre obyčajné životy. Boli nebezpeční, nepredvídateľní, no zároveň vzácní.

Preto sa zaviedli Skúšky Povznesenia, v ktorých mohli jedinci označení mocou preukázať svoju hodnotu. Tí, čo uspeli, sa smeli stať súčasťou nižšej úrovne panteónu. Uctievali ich ako Legendy. No tí, čo zlyhali, boli odvrhnutí a ich mená zapadli prachom.

Takto sa po celé tisícročia udržiaval poriadok.

PRVÁ KAPITOLA

SOL' A HVIEZDY

Nôž na ustrice sa mi pošmykol v dlani a namiesto do škáry v tvrdohlavej schránke sa mi zaryl do palca. „Doriti,“ zašomrала som si popod nos, sledujúc, ako z rany vyteká krv. Hlava mi pulzovala špecifickou bolesťou, ktorá býva dôsledkom konzumácie priveľkého množstva piva a nedostatku spánku.

„Thatcher, ty si ale somár,“ šepла som do ticha prázdnej kôlne a z palca vysala vytekajúcu krv. Kovová pachuť sa miešala s pachom odlivu: zmesou hniúcich rias, slanou vodou presiaknutého bahna a ostrým zápachom rýb, ktoré pridlho nechali na slnku. Väčšine ľudí by sa okamžite obrátil žalúdok.

Lenže ustricové liahne nečakali, určite nie na tých, čo sa potrebovali vystrábiť z následkov zlých rozhodnutí predošlej noci. Moje dvojčа sa ešte nepochybne váľalo v niečej posteli, s rovnakou opicou, avšak nezaťažené mojím pocitom zodpovednosti.

Keď mi ranu pokropila slaná voda z ďalšej ustrice, zvrástila som tvár do grimasy. Kedy sa zo mňa spomedzi nás dvoch stala tá zodpovedná? Rozhodne to nebola moja prirodzená vlastnosť. Mysľou mi preblesla spomienka na minulú noc. Tancovala som na stoloch v Piesčine, jedinej krčme v našej malej dedinke. Môj hlas bolo počuť najviac, keď sme vyspevovali natoľko oplzlé námornícke pesničky, že dokonca aj nejjeden kapitán by sa začervenal. Troch rybárov som vyzvala na duel v pití piva a všetky tri som vyhrala, zatiaľ čo Thatcher ma povzbudzoval a vyberal stávkы. Poľahky som s nimi držala

krok a svoj posledný pohár som tresla o stôl za búrlivého potlesku, pričom som sa ešte stále držala na nohách. A napriek všetkému sa mi podarilo vyteperiť sa z postele, kým môj braček kdesi vyspával.

Pred pár rokmi som sa rozhodla dohliadať, aby veci bežali hladko. Nežiadala som o túto poctu, no zároveň som sa nedokázala striasť ťarchy. Každé rozhodnutie, každá voľba si vyžadovali dôkladné zváženie následkov. Čo ak nebudú ustrice správne vytriedené? Čo ak nezarobíme na trhoch dosť peňazí? Čo ak zlyhám v jedinej veci, ktorú odo mňa Sulien ešte stále očakával? Pretože len v tomto sa na mňa naďalej spoliehal: na nenápadnú šikovnosť, jedínú menu, ktorou som mu bola schopná oplácať jeho láskavosť. Neustále prepočítavanie v mysli ma vyčerpávalo viac než akákoľvek fyzická práca.

Vzala som ďalšiu ustricu. Tentoraz sa bez problémov poddala mojej čepeli. Perlová ulita odhalila lesknúce sa vnútro.

Odhodila som ju do koša určeného na trh a naťahla sa po ďalšiu z kopy. Napriek pulzovaniu v hlave som sa dostala do rytmu. Briden vždy vyčlenil dva koše vylúpaných ustríc pre svojich prednostných zákazníkov. Tie sme pripravili ako prvé, zabalili do rias a ľadu, a doručili, kým sa trhovisko stihlo oficiálne otvoriť. Zvyšné sme priniesli živé a lúpali priamo pri predaji počas dňa. Bolo to otravné, no ustrice tak ostávali dlhšie čerstvé a my sme si lepšie zarobili.

Dvere kôlne sa predsa len s vŕzganím otvorili a na ošúchané drevené parkety dopadlo ostré ranné svetlo.

„Vyzeráš ako zbitý pes,“ skonštatovala som a ani sa neobťažovala zdvihnúť zrak. „Minimálne dvakrát.“

Thatcher sa len rozrehotal a zvuk sa mi nemilosrdne odrazil medzi spánkami. „Zato ty priam žiariš, sestrička. Ten špeciálny jas nepochybne pramení z tvojej zlosti.“ Vplával dnu s hodinovým oneskorením a tváril sa až nechutne spokojne. Ľanovú košeľu mal pokrčenú a gombíky zapnuté nesprávne, takže mu sýtozelená látka obopínala široké plecia našikmo. Vlasy mal rozstrapatené, zjavne prstami, ktoré nepatrili k jeho dlaniam.

Na druhej strane môj odev bol praktický a obnosený, pozostávajúci z jednoduchej krémovej košele zastrčenej do tmavohnedých nohavíc, ktoré som zašívala viackrát, než som bola schopná zrátať. Masívne kožené topánky boli po rokoch chodenia po pláži celé ošúchané a starú rybársku vestu som

podedila po Sulienovi. Vo vreckách som ešte stále nachádzala kúsky sietí a úlomky mušlí.

Hoci sme s Thatcherom obaja mali čierne vlasy, moje splývali na chrbát vo vlnách, stuhnuté od slanosti mora, kým tie jeho boli zastrihnuté nakrátko. Mali sme rovnakú hranatú sánku, jamky v lícach a svetlú pokožku posiatu pehami po rokoch strávených pod pobrežným slnkom. Tmavomodré oči sme podedili po mame, spolu s tvrdohlavosťou a sklonom dostať sa do problémov, aspoň podľa Suliena.

„Koľká radosť, že si ma poctil svojou prítomnosťou,“ neodpustila som si, keď som prázdnu schránku odhodila na druhú kopu a pramienok vlasov si zastrčila za špic ucha. „Azda ťa tvoja najnovšia známosť už stihla vykopnúť? Alebo si sa radšej vykradol, aby ťa tam nepristihol jej otec?“

Thatcher vzal nôž, prisadol si ku mne k triediacemu stolčeku a tiež sa načiahol po ustricu. „To druhé,“ odvetil a jeho široký úškrn ma väčšmi podráždil. „Mimochodom, Kethova dcéra ťa pozdravuje.“

„Ktorá?“ spýtala som sa, hoci som odpoveď poznala. Starešinova mladšia dcéra vrhala na môjho brata túžobné pohľady celé leto. Úbohá naivka.

„Tá pekná,“ zašklábil sa ešte viac, keď s ľahkosťou vylúpol ustricu. Vždy ma hnevalo, že mu to šlo tak od ruky, dokonca aj keď bol ešte stále pripitý a spolovice spal. S rovnakou nenútenosťou robil aj všetko ostatné. Patril k tým očarujúcim ľuďom, pred ktorými sa samy od seba otvárali každé dvere. Ľudia mu spravidla opätovali úsmev. „Vieš, že sa mi viac páčia svetlovlasé ženy.“

„Obe sú pekné.“ Do koša určeného na trh som vhodila ďalšiu ustricu. „A pre teba príliš dobré. Snáď jej je jasné, že je pre teba len ďalším úlovkom do zbierky.“

„Ach, tá presne vedela, čo dostane.“ Thatcher veľavýznamne zdvihol obočie a mne to pripadalo natoľko smiešne, až som mu takmer odpustila, že ma tu celé ráno nechal samu. „A dostávala to opakovane, až kým sme asi pred hodinou neskončili. Hoci svoj súhlas nevyjadrovala nutne ústami.“

Poriadne som ho štuchla lakťom medzi rebrá.

„Slabota,“ provokoval.

Zahnala som sa nožom a do tváre mu vchrstla spršku ustricami presiaknutej slanej vody. Dramaticky sa rozkašľal a zaprskal.

„Nebodaj sa ma snažíš utopiť? Myslel som si, že po polnočnom plávaní so svojím novým úlovkom budeš v lepšej nálade.“

„Po odchode z krčmy som sa prešla po zátok. Sama.“ Pokrčila som plecami.

„Takže sama?“ neodpustil si dvojzmyselný tón.

„Na rozdiel od podaktorých ľudí nepotrebujem neustálu spoločnosť.“

Brat do mňa strčil plecami. „Klamárka. Bola si s Marelom. Rozpoznám to, pretože vždy keď sa s ním stretneš, máš na tvári ten spokojný výraz, ako mačka, ktorá práve objavila, kde skrývajú smotanú.“ Naklonil sa bližšie a stíšil hlas. „Okrem toho máš tesne pod uchom stopy po niečích zuboch. Asi ti to uniklo, keď si sa obliekala.“

Líca mi okamžite zahoreli a dlaň vyletela ku krku. Thatcher sa rozrehotal.

„Ty samolúby debil,“ zasyčala som a vyšplechla naňho ďalší prívál slanej vody, hoci som sa sama neubránila úsmevu. „Prečo ma postretlo toľké nešťastie, že mám za brata práve teba?“

„Pretože by si sa bezo mňa unudila,“ odvetil a v rýchlom slede zručne olúpал tri ustrice, len aby sa predviedol. Úkosom na mňa pozrel a zvažnel. „Prečo sa tomu konečne nepoddáš a nedovolíš mu, aby sa ti dvoril? Marel je do teba celkom pobláznený už dobré dva roky.“

„Nie je to tak, ako si myslíš,“ odvetila som so sklopenými očami a pokračujúc v práci.

„Ale mohlo by.“

„Nemohlo,“ odvetila som rázne. „Dobre to vieš.“

Thatcher si vzdychol, no nenalieval. Poznal ma, takže vedel, že ak som sa už rozhodla, nemá zmysel ma presviedčať. Okrem toho si bol príliš dobre vedomý mojich názorov v tomto konkrétnom ohľade. Nezáväznosť bola jednoduchšia. Viac mi vyhovovalo, ak ma Marel považoval za zdroj príležitostného potešenia, divokú dušu, ktorú nemožno skrotiť. Aj keby chcel viac, napokon sa s tým zmieri.

Thatcher sa letmo dotkol chrbta mojej dlane a prinútil ju zastať v pohybe. Pozrela som mu do očí a tentoraz v nich nenašla ani stopy po doberaní, len porozumenie. Možno naháňal každú schopnú dievčinu v dedine, no v hĺbke srdca si niesol to isté bremeno. Konkrétne mňa.

Pre nás dvoch ostanú určité dvere navždy zatvorené.

POVZNESENÍ

„Vždy som tu pre teba, Thais, to predsa vieš.“

Rýchlo som prikývla a vrátila sa k práci. Keď tie jednoduché slová vyslovil on, nikdy som o nich nepochybovala.

S prvou várkou sme skončili vo chvíli, keď slnko za oknami kôlne vyšlo nad obzor a sfarbilo vodu dozlatista. Vyšli sme na čerstvý ranný vzduch a pred nami sa v plnej svojej kráse ukázala dedina Soľný Hrebeň. Prístav bol posiaty rybárskymi loďami a ranostaji už ťahali na breh svoje dnešné úlovky. Naša chalupa bola učupená na svahu nad brehom a z jej komína sa valil dym.

Chvíľu som sa kochala výhľadom, ktorý som vidala každý jeden deň počas dvadsiatich šiestich rokov svojho života. Hľadela som na jednoduché drevené domy obložené sivými doskami ošľahanými vetrom, na kamenný chrám na kopci a natiiahnuté rybárske siete sušiace sa medzi kolmi. Nič sa tu nedialo a presne to nám vyhovovalo. Možno preto som sa vrhala do každej súťaže v krčme, každého nočného dobrodružstva.

Pretože som sa nikdy nedokázala striasť pocitu, že sa toto celé jedného dňa aj tak skončí.

Námestie s trhoviskom pulzovalo svojou zvyčajnou rannou aktivitou, keď sme dorazili s košmi plnými čerstvých ustríc. Thatcher začal náhlivo rozkladať náš stánok, kým som poukladala dnešné úlovky dopredu. Ustrice som úhladne usporiadala do radov na podložie z morských rias.

„Ale, ale, nie sú to morvarenovské dvojčatá?“ zavolała za nami pekárka žena Dorna, keď k nám pristúpila s košom plným teplých rožkov. „Dnes ráno vyzeráte obzvlášť strhane.“

„Hovor za seba, Dorna,“ odvetila som s úškrnom. „Osobne som nikdy nevyzerala lepšie.“

Aj ona sa srdečne rozosmiala. „Povráva sa, že vy dvaja ste včera vypili Piesčinu takmer do poslednej kvapky.“

„To je prehnané,“ opravil ju Thatcher, ktorý sa náhle objavil pri mne a z koša jej vytiahol rožok. „Niečo sme si nechali na dnešný večer.“

„Aké ohľaduplné,“ skonštatovala Dorna a priateľsky pokrútila hlavou. „Otec na vás musí byť hrdý.“ Podišla k ďalšiemu stánku, no vôňa čerstvého pečiva sa vinula za ňou.

Ráno nám príjemne a rýchlo ubiehalo pri výmene tovaru a klebiet. Dobrá várka znamenala dobrý zárobok a my sme dnes na trh priniesli skutočne

kvalitný tovar. Thatcher sa kamsi vytratil. Vlastne som čakala, že ma nechá postarať sa o posledných zákazníkov. Zachytila som, ako sa na druhej strane námestia opiera o stenu a úsmevom sa snaží očariť kováčovu dcéru.

Krátka prestávka mi poskytla žiadanú príležitosť. Čupla som si za náš stánok, do úzkeho priestoru medzi budovami, kde ma nik nemohol vidieť. Ešte raz som sa pre istotu porozhliadla navôkol, až potom som obrátila dlane nahor a sústredila sa.

Za denného svetla neboli hviezdy natoľko viditeľné, no na tom nezáležalo. Vždy tam boli, spojené so mnou spôsobom, ktorý som nedokázala vysvetliť. V končekoch prstov som pocítila povedomé šteklenie, nasledované chladným prívalom energie, keď sa mi nad dlaňami objavili drobné svetelné body a usporiadali sa do miniatúrnych konštelácií.

Pretvárala som ich myšlienkami a vyformovala z nich ryбку, ktorá plávala vzduchom nad mojimi dlaňami. Svetlo mi na pokožku vrhalo modré tieň. Bolo to krásne, zakázané a desivé zároveň – toto strašné tajomstvo totiž mohlo všetko zničiť. Moc, s ktorou som sa narodila a pre ktorú som nikdy nesmela opustiť Solný Hrebeň.

Náhle mravčenie na šiji ma prinútilo zavrieť päsť a svetlá zhasiť. Vystrela som sa, a keď som začala narovnávať zvyšné ustrice, nasadila som nezúčastnený výraz.

Thatcher sa zakrátko vrátil a kováčova dcéra bola razom minulosťou. „Opäť trénuješ?“ zamrmlal tak ticho, aby som ho počula len ja.

„Len trocha,“ priznala som. „Začína sa to vo mne hromadiť.“

Prikývol. Moja moc bola ako neustále sa plniaca studňa. Ak by som energiu po maličkých množstvách neuvolňovala, časom by pretiekla. A to sme rozhodne nemohli dovoliť.

Povedal len: „Bud’ opatrná,“ no jeho slová boli presýtené obavami. Thatcher na mňa dával pozor po celý náš život. Sledoval podozrivé znaky, odpúťaval pozornosť a v prípade potreby vymýšľal výhovorky.

„Ako vždy,“ odvetila som a ťukla doňho plecami. „Navyše mám teba a ty na mňa dávaš pozor.“

Takto to fungovalo už celé generácie. U niektorých smrteľníkov sa prejavovali schopnosti, ktoré predtým patrili výlučne bohom. Začalo sa to pred stáročiami, keď sa hranica medzi smrteľnými a božskými panstvami začala

zmazávať, a tak kozmická energia presiakla do nášho sveta ako voda cez prasklinu v priehrade. Sprvu šlo len o zopár kvapiek, drobné dary, takmer nebadateľné.

Lenže postupne ich sila rástla. Čoraz viac smrteľníkov vykazovalo známky božského požehnania, napríklad schopnosť ovládať oheň, rozprávať sa so zvieratami či liečiť rany dotykom. Tento typ moci však nikdy nebol určený smrteľníkom a bohom to, prirodzene, neuniklo.

Preto zaviedli Skúšky Povznesenia. Každú dekádu zhromaždili požehnaných smrteľníkov, ktorých testovali, zlomili a prebudovali na svoj obraz. Len zopár sa ich napokon stalo súčasťou panteónu. Zvyšok zomrel a ich moc si prisvojili Aesymar.

Aspoň taký príbeh šírili kňazi: bohovia láskavo dovolili vyvoleným smrteľníkom vstúpiť do ich radov. Vynechali však jeden dôležitý detail. Účasť na skúškach nebola dobrovoľná a tí, ktorí túto *poctu* odmietli, boli jednoducho prinútení a tí, ktorí svoje schopnosti skrývali, boli lovení a občas verejne popravení, aby bohovia odstrašili kohokoľvek, kto by chcel nasledovať ich príklad.

Neskoro poobede už boli naše koše prázdne a mešce uspokojujúco plné. Keď sme stánok zbalili, všimla som si nevšednú aktivitu v prístave. Prichádzali neznáme plavidlá, väčšie ako bežné rybárske člny. So stiahnutým žalúdkom som sledovala majestátne lode s bielučkými plachtami, pretože takými vždy prichádzali kňazi Aesymar, zároveň krásnymi a desivými vo svojej dokonalosti.

Prišli kvôli skúškam, no takisto splniť si svoje štvrťročné povinnosti: vybrať príspevky a uistiť sa, že svätyne na pobreží sú správne udržiavané. Boli to smrteľní sluhovia božských pánov, požívajúci požícanú autoritu, pre ktorú sa ich ľudia báli takmer rovnako ako samotných bohov.

Thatcher sledoval môj pohľad a sám skúmavo prižmúril oči: „Prví návštevníci prišli na festival v predstihu.“

Pri slove *festival* mi aj na teplom poobednom slnku naskočili zimomriavky. Blížiaci sa dátum som až doposiaľ úspešne ignorovala, zatlačajúc ho hlbšie a hlbšie do kútov mysle. Festivalom sa otvárali skúšky, ktoré sa mali odohrať o dva týždne.

Náhle sa popri nás prehnal syn debnára a takmer nám prevrátil stánok.

„Prepáčte!“ skríkol ponad plece, no nespomalil. „Musím Kethovi povedať, že by mal začať s prípravami!“

„To je v poriadku,“ odvetil Thatcher potichu. Okamžite zaregistroval moje napätie. Od narodenia sme medzi sebou mali puto, a keď sme stáli dostatočne blízko pri sebe, naše hlasy sa prenášali cez neviditeľné vlákno, ktoré nás spájalo. Inak to boli len pocity alebo náznaky myšlienok.

Toto nebolo v poriadku, to sme obaja dobre vedeli. Pred festivalom kňazi vždy pátrali po obdarených jedincoch, ktorých nazývali požehnaní.

Pri večeri panovala napätá atmosféra, pretože sa o príchode kňazov zjavne dopytoval aj náš otec Sulien. Hoci nič nenaznačil, všimla som si to, pretože si dolieval častejšie a vrásky okolo očí sa mu prehlbovali, keď pohľadom preskakoval z Thatcheru na mňa a naspäť.

„Dnešný úlovok sa vydaril,“ skonštatoval a premával sa v jedle.

„Všetko sme predali,“ prisvedčila som. „A Breen za svoju svadobnú objednávku dokonca priplatil navyše.“

Sulien sa strojene usmial. „To je moje dievča. Vždy si nekompromisne presadí svoje.“

Thatcher ma nepozorovane kopol pod stolom v snahe dať mi tichý signál. Nenápadne som potriasla hlavou. Vedela som, čo odo mňa chce, no ja som danú tému otvárať nemienila. Namiesto toho som začala rozprávať o klebetách, ktoré Dorna šírla na trhu. Otec predstieral, že ho to pobavilo.

„Takže, ehm, kňazi...“ ozval sa odrazu Thatcher a veľavýznamne na mňa pozrel.

Sulien tak krčovito zovrel pohár, až som sa obávala, že ho rozmliazdi.

„Tento rok sa ukázali akosi skôr,“ dokončila som za brata, keď otec nezareagoval.

„Je to nevyhnutné,“ prehovoril napokon priškrteným, napätým hlasom. Dolial si do pohára, no zopár kvapiek tmavého vína dopadlo na drevený stôl a na jeho povrchu pôsobili ako krv. „Blíži sa festival. Vždy sem v tom čase chodia.“

„Lenže tentoraz sú tu o dva týždne skôr,“ naliehala som, neschopná zastaviť sa. „To je nezvyčajné.“

Sulien na jeden dúšok vyprázdnil pohár. „Na nich nie je zvyčajné nič. Ani správne.“

Trpkosť v jeho hlase nás všetkých na chvíľu umlčala. Len zriedka sme sa otvorene zhovárali o bohoch či o tom, čo sa stalo našej matke.

„Čo ak by sme odišli?“ navrhla som opatrne, hoc nie po prvý raz. „Podme inam.“

„Kam?“ zasmial sa Sulien neveselo. „Do miest, kde sa kňazi denno-denne prechádzajú po uliciach? Do hôr, kde podozrievavo hľadia na každého putujúceho? Chováme ustrice. Nikoho obzvlášť nezaujímame.“ Potriasol hlavou. „Táto malá dedinka je to najbližšie k bezpečiu, čoho sa kedy dočkáš.“

Jeho slová ostali visieť vo vzduchu ako rozsudok smrti. Zadívala som sa na svoj tanier a úplne ma prešla chuť do jedla. Thatcher ma pod stolom chytil za ruku a súciteľne mi ju stisol.

„Nezaslúži si mať nad nami neustále takúto moc,“ šepala som a v hrudi ma prudko popálila zúrivosť, ktorú som sa tak urputne snažila potlačiť. „Po tom, čo jej spravil.“

„Nie,“ pritakal ticho. „To nezaslúži.“

Pred dvadsiatimi siedmimi rokmi cestovala do vnútrozemia na slnovrat, kde honosný chrám lákal tisícky smrteľníkov na zostup boha. Vybrala sa tam s inými mladými ľuďmi z dediny, túžiacimi po požehnaní manželstva či zdravia svojich budúcich detí. Ani jej nenapadlo, že zaujme jedného z Dvanástky. Bola len jednou z mnohých v dave verných uctievačov, keď sa zjavil v celej svojej zlatej nádhere. Potom sa na tri dni stratila a jej spoločníkom oznámili, že ochorela a ujali sa jej chrámoví liečitelia.

Sulien vrel, že o troch dňoch nezvestnosti nikdy nerozprávala, dokonca ani jemu. Keď sa však vrátila do Solného Hrebeňa, tichá a s prázdny výrazom, a keď sa o pár týždňov objavili ranné nevoľnosti, pochopil, čo sa zrejme stalo.

Smrteľníčky, ktoré donosili polovičné deti, čakal rovnaký osud: smrť. Minimálne v Elarene.

Len jediná matka prežila pôrod, aj to v božskej ríši.

Pri stole sa rozhostilo ťaživé ticho, prerušované iba praskotom plameňov v kozube. Doľahla na mňa váha nevyslovených obáv. Táto téma do nás dobiedzala už roky, hoci sme sa ju snažili prehliadať.

„Pamätáš, čo si mi sľúbila,“ ozval sa Sulien takmer šeptom a pozrel na mňa ponad stôl. Nebola to otázka.

Stislo mi hrdlo. „Pamätám.“

„Nikdy neprezrad', čo si zač,“ povedal zachrípnutým hlasom. „Neprežil by som to, obzvlášť preto, čo vaša matka obetovala, aby vás na tento svet priviedla.“

Prisľúbila som mu to už pred rokmi, keď sa moje schopnosti prejavili po prvý raz. Sulien ma nechal prisahať na pamiatku našej matky, že nikdy nevyhladáam kňazov a nikdy neodhalím, čo dokážem. Nemohla som zlomiť srdce mužovi, ktorý nás vychoval ako vlastné deti a miloval našu mamu viac než čokoľvek na svete.

„Viem,“ šepnem. „Neprezradím.“

Thatcher preskakoval pohľadom medzi nami dvoma, a hoci moje bremeno úplne neniesol, rozumel, koľkú ťarchu pre mňa predstavuje.

Vždy sme čakali, že sa schopnosti prejaví aj uňho, pretože mu rovnako ako mne prúdila v žilách božská krv. Zväčša sa objavili v období puberty, spolu s prvými znakmi dospievania. Roky však plynuli, a kým ja som sa učila schovávať súhvezdia medzi prstami, Thatcher zostával až tvrdohlavo, no bezpečne normálny.

Keď sme oslávili dvadsiate narodeniny, Sulien ho prestal sledovať s opatrnou úzkosťou, akú venoval mne. Mlčky sme prijali skutočnosť, že túto podivnú vesmírnu lotériu som vyhrala ja a Thatcheru skrátka preskočila.

Moje požehnanie však bolo zároveň aj kliatbou. Thatcher smel žiť ako ktokoľvek iný: mať ozajstných priateľov a budovať dlhotrvajúce vzťahy. Napriek tomu to rovnako ako my nerobil, pretože moje tajomstvo sa stalo tajomstvom celej rodiny.

Hoci sme mali dvadsaťšesť rokov, stále sme žili ako deti pod Sulienovou strechou. V skutočnosti šlo o niekoľko navzájom pospájaných chalúp, ktoré pristavil, keď sme dosiahli plnoletosť. Boli sme dostatočne blízko na to, aby sme sa spolu každý deň navečerali, no zároveň nám to poskytovalo určitú ilúziu nezávislosti.

Sulien sa znova neoženil, dokonca ani nikomu skutočne nedvoril, aj keď mi neuniklo, aké pohľady naňho hádzali niektoré ženy v dedine. Nesmel však riskovať. Ako by mohol dopustiť, aby niekto zistil, ako veľmi si dávame pozor? Ako by mohol vystaviť rovnakému riziku niekoho ďalšieho?

Na druhej strane Thatcher bol samý smiech a flirt. Rád si užíval, no v jeho očiach sa občas zračila osamelosť. Vždy keď s niekým začalo ísť do tuhého, ostražito sa stiahol.

Obaja uviazli v pasci. Žili polovičaté životy, a to len mojou vinou.

Ani jeden mi to nezazlieval, hoci by mohli. Bohovia vedia, že som samu seba neznášala dostatočne za nás troch. Niekedy som v noci ležala v posteli a premýšľala, ako veľmi by sa ich životy líšili, ak by som skrátka neexistovala. Keby som sa dobrovoľne prihlásila a zbavila ich bremena svojej prítomnosti.

Tá myšlienka mi vždy pripomenula príslub Sulienovi, reťaz, ktorá ma púťala k tomuto životu. V tých najtemnejších momentoch som si však vôbec nebola istá, či je dodržiavanie sľubu skutkom lásky alebo nekonečnej sebeckosti.

„Thais?“ prerušil moje myšlienky Sulien. „Sprav mi láskavosť. Choď tento týždeň s Jorikovou partiou. Viem, že niekoho zháňal. S Thatcherom sa o liahne postaráme.“

Prikývla som. Na mori bude určite bezpečnejšie než na zemi pod sliedivým drobnohlľadom kňazov.

Po večeri som sa vytratila na pláž. Nado mnou sa rozprestierala nočná obloha. Súmrak sa postupne premieňal na čierňavu. Kráčala som po pobreží, až kým som sa nedostala do odľahlej zátoky, ktorú vďaka krivke skalnatého výbežku nebolo z dediny vidieť.

Tu som sa nemusela na nič hrať. Zdvihla som dlane a pocítila spojenie s nebeskou energiou, ktorá pulzovala milióny kilometrov odo mňa, no zároveň svojím spôsobom žila v mojom vnútri. Pri prstoch sa mi začalo zbierať svetlo.

Vyformovala som ho do gule, ktorá sa predou mnou vznášala, vrhajúc modrobiele záblesky na piesok a vodu. Bolo nesmierne príjemné uvoľniť ten ustavičný tlak v hrudi, konečne začal miznúť.

No radosť postupne vystriedalo povedomé znechutenie, pretože tento dar, túto kľatbu som mala od neho. Schopnosti mi prúdili v žilách spolu s jeho krvou. Bola to moja zbraň, no zároveň čosi nesmierne zraňujúce. Bola som žijúcim, dýchajúcim dôkazom jeho tyranie. Samotná moja existencia bola výsledkom násilia. Niekedy som si priala, aby som sa radšej narodila ako bežní smrteľníci, ktorí schopnosti vykazovali čírou zhodou okolností, pretože potom by bola moc len moja a nebola by odpornou, nezmazateľnou pripomienkou neho.

„Impozantné,“ ozval sa hlas za mnou, no nevystrašil ma. Jeho prítomnosť som pred chvíľou zaznamenala cez naše spojenie. „Opäť sa zakrádaš?“ spýtala som, no neotočila sa.

Thatcher sa postavil za mňa a tvár mu osvietil jas z mojej svetelnej gule.
„Si čoraz silnejšia.“

Bola to pravda. Moc bola každým rokom naliehavejšia a bolo čoraz náročnejšie ju skrývať. „Desí ťa to?“ spýtala som sa a nechala voľný priechod zraniteľnosti, ktorú som si sotvakedy trúfla ukázať.

„Nie,“ odvetil. „Je to krásne.“

V tichosti sme sledovali, ako mi medzi dlaňami tancuje svetlo, no po chvíli sa Thatcher opäť ozval. „Kňazi ťa nenájdu. Veď sa skrývame už nesmierne dlho. A o dva týždne budú opäť preč.“

Nechala som svetlá pohasnúť a okolo nás sa rozhostila tma. „Ďalšie skúšky budú až o desať rokov a potom znova o dekádu. Vždy sa budeme musieť skrývať, dávať si pozor a báť sa.“

„Radšej by si sa nechala odviešť?“ Nesúdil ma, bol len zvedavý.

Zdvihla som pohľad k nočnej oblohe a zamyslela sa nad jeho otázkou. „Niekedy uvažujem, aké by to bolo, môcť svoju moc používať slobodne. Vidieť, čoho som skutočne schopná.“

Pravdou bolo, že som si už nespočetne veľa ráz predstavovala, ako stojím vo veľkolepej aréne a sťahujem k sebe svetlo hviezd, aby som ho pretvorila do zbraní. V mojich predstavách ma neobmedzovala potreba utajenia či limity porozumenia vlastným darom. Bola som jednoducho... voľná. Mocná a úplná.

Sny o oslobodení však nevyhnutne plynule prechádzali do znechutenia zo seba samej, pretože som sa nenávidela za to, že som sa vôbec takýmito myšlienkami zaoberala.

Občas som fantazírovala, že sa do skúšok zapojím nie preto, aby som sa povzniesla, ale aby som ničila, použila silu kolujúcu mi v krvi nie s úmyslom potešiť bohov, lež im ublížiť. Túžila som prinútiť ich zaplatiť za to, čo spravili mojej matke a nespočetnému množstvu iných ľudí. Moje temnejšie ja mi navrávalo, že presne tak by mala vyzeráť spravodlivosť: obrátiť všetku moc, ktorú mi nútene prepožičal, proti nemu. Lenže to by znamenalo opustiť Thatchera a Suliena. Predovšetkým to však znamenalo zradiť Suliena.

„Vždy väčšinu zabijú, postúpiť nechajú málokoho,“ pripomenul mi Thatcher. „Nechať sa odviešť neznamená získať slobodu. Je to takmer istá smrť.“

POVZNESENÍ

„Viem,“ povzdychla som si a na pleciach opäť pocítila starú známu ťažobu. „Ja len... nepremýšľal si, aké je to tam vonku? Za hranicami Soľného Hrebeňa?“

Thatcher pár sekúnd mlčal. „Nepotreboval som nad tým premýšľať,“ odvetil napokon. „Vždy som tu mal všetko, čo k životu potrebujem.“ Štuchol do mňa plecami. „Okrem toho by som sa nudil, ak by si ma nedržala na uzde.“

Neubránila som sa smiechu. „Ako keby mohol teba niekto udržať na uzde.“

Profil Thatcherovej tváre sa črtal na pozadí nočnej tmy. Pôsobil uvoľnene a bezstarostne. To on bol v našej rodine optimistom. Veril, že nás šťastie neopustí a my budeme môcť naďalej pokračovať v našej spokojnej, hoci do istej miery obmedzenej existencii navždy. Nikdy som nemala to srdce povedať mu, že netuším, či sa viac bojím odhalenia alebo toho, že zvyšok života strávim skrývaním sa.

„Premýšľaš o ňom niekedy?“ vyhrkla som znenazdajky.

„O kom?“

„O ňom. O Olintharovi.“ Bolo čudné to meno vysloviť.

Vlastne som prvý raz po rokoch povedala nahlas meno kráľa bohov, vládcu aesymarskej Dvanástky a pána nebeského svetla. Bytosti, ktorá nás splodila.

Nebesá za nami osvetlila hviezda. Zahorela žiarivým plameňom a vzápätí sa stratila v tme. Nemusela som sa ani obrátiť, aby som vedela, že padla.